

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 10, 16-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Λαμία, στις 18/10/2000)

1. Το μόνιμο κέρδος

Λίγα χρόνια πριν, όνειρο μικρών και μεγάλων ήταν να αποκτήσουν ένα υπερσύγχρονο αυτοκίνητο. Μοντελάκι τελευταίου τύπου όπως λέμε. Για να μπορούν να το χαίρονται και να τους διασκεδάζει.

Επειδή όμως τα μοντελάκια, θέλουν καύσιμα και παθαίνουν βλάβες, χρειάζονται εκείνους που τα επισκευάζουν. Γι' αυτό είναι γεμάτος ο κόσμος από γκαράζια και βενζινάδικα. Και όλοι αυτοί έβγαζαν «καλά λεφτά».

Όμως υπάρχει ένα άλλο είδους «μηχάνημα», πολύ παλιό, που είναι για τον καθένα μας το πολυτιμότερο μοντελάκι. Είναι το σώμα μας, ο εαυτός μας. Και το καταλαβαίνουμε ότι είναι μοντελάκι, όταν βλέπουμε ένα νεαρό παιδί στα νειάτα του, στη λεβεντιά του, στην ομορφιά του και θα προσθέταμε: «και στις τρέλλες του».

Αλλά και αυτό το μοντελάκι παρότι είναι φτιαγμένο από τον καλύτερο μηχανικό, χαλάει. Υφίσταται ζημιές, και γι' αυτό πολλοί άνθρωποι σπεύδουν να αποκτήσουν ειδικότητα στη συντήρηση και στην «επιδιόρθωση» αυτού του «μοντέλου» όταν τύχει να πάθει ζημιές. Είναι οι γιατροί. Γιατρός είχε γίνει ο άγιος και πανεύφημος απόστολος και ευαγγελιστής Λουκάς, επειδή υπολόγιζε ότι η τσέπη των γιατρών όλο και πλαταίνει. Γιατί όσα και νάχει ένας άνθρωπος, λίγα ή πολλά πάντα κυνηγάει και προσέχει την υγεία του, δίνοντας στους γιατρούς ο,τι και αν χρειαστεί. Ο,τι και αν του ζητήσουν.

Αυτά ήταν τα ιδανικά του αποστόλου και ευαγγελιστού Λουκά, εκεί είχε στραμμένο το νου του, όπως τόσοι άνθρωποι. Γιατί το όραμα της πλατειάς τσέπης είναι πολύ γοητευτικό. Για να μπορείς να έχεις σπίτι πολυτελείας, όπως το ποθείς και μοντελάκι ακριβό και όμορφο, όπως το λαχταράς.. Το πρώτο που κυνηγάει ο άνθρωπος με κάθε τρόπο είναι τα χρήματα.

Αλλά ενώ έτσι ήταν και εκεί ήταν κολλημένη η καρδιά, οι οραματισμοί, οι πόθοι και οι στόχοι, του πανεύφημου αποστόλου Λουκά, του απλού Λουκά τότε, κάποια στιγμή γνώρισε τον Χριστό. Και κοντά στο Χριστό κατάλαβε ότι ήταν

φτωχός. Και στην τσέπη, γιατί τότε άρχιζε την καριέρα του, αλλά και μέσα, στη καρδιά του, δεν είχε τίποτε. Από εσωτερικό περιεχόμενο ήταν φτωχός. Γι' αυτό ζήτησε «κάτι» να αποκτήσει. Και πήγε κοντά του.

Κατετάγη στους εβδομήκοντα αποστόλους και διαπίστωσε χωρίς να το περιμένει, ότι πηδούσε από έκπληξη σε έκπληξη. Μια φορά τους είπε ο Χριστός: «Πηγαίνετε να κηρύξετε στα χωριά και στις πόλεις». Πήγαν. Και όταν γύρισαν του είπαν: «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου».

Αισθανόμαστε τον εαυτό μας γερό και δυνατό, όταν κάποιος άνθρωπος μας κάνει υπόκλιση, έστω και από συμφέρον. Έστω και υποκριτικά. Αισθανόμαστε ότι μεγαλώνουμε, όταν μας καλοχαιρετάνε πολλοί. Και τότε «τα μυαλά» φεύγουν γρήγορα και εύκολα από... το μυαλό.

Όλοι ξέρουμε ότι δεν υπάρχει δυσκολότερο πράγμα από το να νικήσει ένας άνθρωπος, τι; Τον θάνατο. Και μάλιστα όταν τον βλέπει να προχωράει. Αλλά καμιά φορά τον νικάει ένας καλός γιατρός. Γι' αυτό λέμε τον γιατρό «σωτήρα μας». Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο, που δεν το νικάει ο γιατρός. Αλλά όταν το βλέπει τρέμει. Ποιό είναι αυτό; Ο διάβολος. Ο διάβολος και τα έργα του. Εκείνοι που δεν τον φοβούνται και δεν τον υποψιάζονται, είναι πιο ταλαίπωροι. Γιατί όποιος δεν ξέρει να προφυλαχθεί από τον εχθρό του, «ουαί και αλλοίμονό του» τι μπορεί να πάθει και που να καταντήσει.

Να λοιπόν ο απόστολος Λουκάς γυρίζοντας στην περιοδεία στην οποία τον είχε στείλει ο Χριστός, κάθε ημέρα συνειδητοποιεί ότι τα δαιμόνια υποτάσσονται «εν τω ονόματι» του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τα δαιμόνια έτρεμαν και τρέμουν πάντοτε όταν ακούνε το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Γι' αυτό και είπε μαζί με τους άλλους αποστόλους όταν γύρισε: «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου».

Αλλά τι παράξενο αδελφοί μου. Ενώ είχε αισθανθεί ο απόστολος Λουκάς ότι ψήλωσε, λίγο πιο πολύ απ' ότι φανταζόταν και περίμενε με το να δει να υποτάσσονται τα δαιμόνια σ' αυτόν «εν τω ονόματι» του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, άκουσε από τον Χριστό λόγια που θα λέγαμε ότι ήταν ψυχρολουσία. Παγωμένο νερό στην πλάτη.

«Μη χαίρετε εν τούτω, ότι τα δαιμόνια υποτάσσεται υμίν. Χαίρετε δε μάλλον ότι τα ονόματα υμών εγράφη εν τοις ουρανοίς». Τι να το κάνεις να υποτάσσεις τα δαιμόνια και να τα πατάς. Να τα πατάς κάτω, όταν το όνομά σου δεν είναι γραμμένο στην αιώνια ζωή; Στο βιβλίο του Θεού; Όταν δεν πρόκειται να κληρονομήσεις την αιώνια ζωή;

Αναφέρεται στο βίο ενός ρώσου αγίου, ότι σε μία συζήτηση κάτι του πρότειναν, για κάποιο επίγειο κέρδος του μιλούσαν. Αλλά τους απάντησε:

«Κοιτάξτε να σας πω. Κάθε πράγμα που δεν συνοδεύει τον άνθρωπο στην αιώνια ζωή, δεν αξίζει τον κόπο, ούτε σ' αυτή να το αναζητεί. Ούτε να ψάχνει να το βρει. Γιατί δεν θα το έχει».

2. Ο κατασκευαστής βρήκε το πρόβλημα

Τι έγινε με τον απόστολο Λουκά;

Θα το περιγράψουμε με το πάθημα ενός ανθρώπου που είχε νομίσει ότι πήρε το καλύτερο μοντελάκι της εποχής. Από την χαρά του έτρεχε μέσα στους εθνικούς δρόμους σαν τρελλός. Σε κάποιο σημείο όμως έπαθε βλάβη. Τον σύρανε σε ένα γκαράζ και έψαχναν διάφοροι μηχανικοί, κοίταζαν, κοίταζαν, δεν εύρισκαν τίποτε. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι φταίει. Ξαφνικά ήρθε και ένα άλλος άνθρωπος, με το αυτοκίνητό του, κάπως ανάλογο μοντέλο, σταμάτησε, κατέβηκε κάτω, έριξε μια ματιά και αμέσως το βρήκε. «Νάτο. Τούτο είναι». Και τό διόρθωσε. Σε δύο λεπτά.

Οι μηχανικοί, γούρλωσαν μάτια και άνοιξαν αυτιά για να ακούσουν. Τι ήταν εκείνο που οι ίδιοι δεν μπορούσαν να το φαντασθούν; Και γιατί αυτός το συνέλαβε τόσο εύκολα.

-Ποιός είσαι συ; του λένε.

-Απλό πράγμα. Εγώ το έφτειαξα το μοντελάκι αυτό. Είμαι ο Ford.

Είναι αληθινή ιστορία. Ξέρετε τα αυτοκίνητα Ford.

Ο Fordπου έφτειαξε το μοντελάκι του, ήξερε τα ασθενή του σημεία και τάβρισκε αμέσως. Στο λεπτό. Γρήγορα. Και τα αποκαθιστούσε. Ο δημιουργός Θεός μας, ξέρει τα αληθινά ελαττώματα και τις πραγματικές βλάβες, τις δικές μας και μας δίνει το φάρμακο, την διόρθωση, την θεραπεία. Για να διατηρείται το... μοντελάκι όπως το ποθούμε. Και για να γίνεται όλο και καινούργιοτερο. Γιατί η Αγία Γραφή μας λέγει, ότι αυτό που τώρα το αισθανόμαστε σαν ένα «πήλινο σκεύος», θα ανακαινιστεί. Ας το βλέπουμε να φθείρεται συνεχώς και ιδίως όταν είμαστε στα γεράματα. Με άσπρα μαλλιά, μάλλον χωρίς μαλλιά ή και χωρίς μυαλά, γιατί και τα μυαλά φεύγουν στα γεράματα. Τότε είναι που αισθανόμαστε την φθορά περισσότερο από κάθε άλλο.

Αλλά λέει ο Θεός ότι το μοντελάκι που έφτειαξε θα ανακαινιστεί και θα γίνει καλύτερο και πολυτιμότερο με τη σοφία του και με τη δύναμή του.

Όταν αυτά τα κατάλαβε ο απόστολος Λουκάς, άνοιξαν τα μάτια του, τα μάτια της ψυχής του και άνοιξαν οι ορίζοντές του, η γνώση του, η κατανόησή του. Κατάλαβε το μυστικό της ζωής. Κατάλαβε κάτι ακόμη πολύ περισσότερο. Ότι όση γνώση και αν έχεις, όση ευστροφία και αν έχεις, όση σοφία και αν έχεις, όση εξυπνάδα και αν έχεις, αν δεν δημιουργήσεις σωστό κριτήριο για τον εαυτό σου, με το οποίο να κρίνεις εκείνα που κάνεις, εκείνα που έχεις, εκείνα που επιθυμείς και εκείνο που είσαι, τελικά θα μείνεις ένα σαράβαλο. Το οποίο προορίζεται για κάποια αποθήκη παλιού υλικού, για πέταμα.

Από τότε ο απόστολος Λουκάς ξεχύθηκε στον κόσμο και φώναζε στους ανθρώπους: «Μάθετε, ποιά είναι η αληθινή σοφία. Αποκτείστε το κριτήριο που λέγεται: Ιησούς Χριστός, ανάσταση και αιώνια ζωή».

3. Το φανάρι του Διογένη και το δικό μας

Θα τελειώσουμε με μια μικρή ιστορία με τον Διογένη. Όχι όπως συνέβηκε τότε, την παλιά εποχή, αλλά όπως μας την παρουσιάζει ένας σύγχρονος συγγραφέας να συμβαίνει στην εποχή μας.

Ο Διογένης που παλιά γύριζε στην Κόρινθο, πήρε το φανάρι του και γύριζε από πόλη σε πόλη και από κράτος σε κράτος, για να βρει άνθρωπο που να διατηρεί το σωστό ήθος.

Πήγε πρώτα στη Βοστώνη. Είδε το μεγάλο άγαλμα της Ελευθερίας. Και ρώτησε λοιπόν τους Αμερικάνους: «Ωστε το μεγαλύτερό σας ιδανικό είναι η ελευθερία, η δική σας και του κόσμου;» Αλλά μιλώντας μαζί τους, έμαθε ότι το μεγαλύτερο ιδανικό είναι τα δολλάρια. Πόσο αξίζει ο άνθρωπος κατά την Αμερικάνικη φιλοσοφία; Όσα δολλάρια έχει. Αυτός αξίζει τόσα, αυτός τόσα, αυτός τόσα. Με δολλάρια μετρείται ο άνθρωπος.

Απογοητεύτηκε και έφυγε. Πήγε στο Παρίσι.

-Ποιά είναι τα ιδανικά σας εδώ;

-Ελευθερία, ισότητας και αδελφωσύνη (Liberte, egalite, fraternite). Ψάχνει να βρει στην καθημερινότητά τους ελευθερία, ισότητα, αδελφωσύνη, πουθενά! Απογοητεύτηκε και πήγε στο Βερολίνο. Ψάχνοντας στο Βερολίνο να βρει κάποιον να τον ρωτήσει για τα ιδανικά τους, ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι είχε χάσει ο ίδιος το φανάρι του.

-Τι ψάχνεις Διογένη να βρεις;

-Το φανάρι μου, το φανάρι μου.

Φώναζε και ωρυόταν να βρει το φανάρι του. Είχε χάσει το φανάρι του. Τι σημαίνει «το φανάρι» του; Το κριτήριο το σωστό. Με το φανάρι ζητούσε να βρει την αλήθεια.

Και εμείς πρέπει να κάνουμε πόθο και στόχο να βρούμε και να κρατήσουμε το φανάρι μας, δηλαδή το κριτήριο το σωστό. Όπως κράταγε κατά την παράδοση την αρχαία, συνεχώς το φανάρι του ο Διογένης και έλεγε: «Άνθρωπο ζητώ».

Τι άνθρωπο; Με σωστά μυαλά. Με σωστές τοποθετήσεις. Με σωστή κοσμοθεωρία. Με σωστή αντίληψη για το τι είναι ο άνθρωπος, τι είναι οι άλλοι άνθρωποι, τι είναι τα αγαθά, τι είναι ο Θεός, τι είναι η αιώνια ζωή.

Γιατί; Γιατί αδελφοί μου, άμα σ' αυτά σφάλει ο άνθρωπος, τότε τον περιμένει η φθορά και ο αιώνιος θάνατος. Σαν σπασμένο και καταστραμμένο υλικό που το βλέπουμε και μας πιάνει θλίψη.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο Ιησού Χριστό, να μας φωτίζει να ψάχνουμε για το σωστό φανάρι. Όπως έψαξε και το βρήκε ο απόστολος Λουκάς. Και να το κρατάμε πάντοτε. Γιατί διαφορετικά τη ζωή μας θα βυθιστεί στο σκοτάδι, στην αθλιότητα και στην ταλαιπωρία.